

UZASADNIENIE

Decyzją z 13.09.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 21 ustawy z 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz.U. z 31.12.2008 r. nr 237 poz.1565) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił A. P. prawa do rekompensaty z uwagi na brak co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, uznając, że wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zakład wyjaśnił, że nie zaliczył ubezpieczonemu do w/w stażu okresu zatrudnienia od 01.02.1973 do 15.04.1991r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) ponieważ w świadectwie pracy wpisane są różne stanowiska pracy tj.

- od 1.02.1973r. do 31.06.1975r. – uczeń;
- 1.09.1975r. do 21.04.1976r. – monter instalacji wentylacyjnej;
- 10.05.1978r. do 26.07.1981r. – blacharz – spawacz;
- 27.07.1981r. do 23.11.1981r – budowa eksportowa;
- 24.11.1981r. do 4.01.1985r.- blacharz –spawacz;
- 5.01.1985r. do 2.02.1986r. – budowa eksportowa;
- 3.02.1986r. do 15.04.1991r. – blacharz spawacz, które to stanowiska w ocenie organu rentowego nie są zgodne ze stanowiskami wymienionymi w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach tj. 1.02.1973r. do 15.04.1991r. – blacharz – spawacz. Ponadto Zakład Pracy nie powołał odpowiednich przepisów resortowych. Ponadto odmówiono wnioskodawcy zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu 16.04.1991r. do 29.02.1996r. w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w upadłości w Ł. jako spawacz (ślusarz) i spawacz (blacharz) z uwagi na niewskazanie przez pracodawcę przepisów resortowych.

/decyzja k.9-10 akt rentowych/

Wnioskodawca uznając powyższą decyzję za krzywdzącą złożył od niej odwołanie wnosząc o uznanie wszystkich wskazanych okresów zatrudnienia jako zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazując, że przez cały czas wykonywał prace związane ze spawaniem, zarówno jako blacharz – spawacz jak i monter urządzeń wentylacyjnych, także na budowach exportowych a fakt, że Zakłady Pracy nie wskazały przepisów resortowych nie oznacza, że nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

/odwołanie k. 3/.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. Stanowisko wnioskodawcy sprecyzował jego profesjonalny pełnomocnik w piśmie procesowym z dnia 9 lutego 2022r. /odpowiedź na odwołanie k. 3-5, pismo procesowe k.17-21/.

Na rozprawie 16.02.2022r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie. /protokół z rozprawy 0:45:29 k.29 – 32 płyta CD k.33/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca – A. P. (urodz. (...)) posiada na mocy decyzji z 13.09.2021 r. prawo do emerytury od 21.08.2021 r., tj. ukończenia wieku emerytalnego /decyzja k. 9-11 akt ZUS/.

Wnioskodawca przedłożył do ZUS świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dn. 20.12.1996r. r wystawione przez pracodawcę – Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w upadłości w Ł. z którego wynika, że pracował w tym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu jako spawacz (ślusarz) i spawacz (blacharz) w okresie od 16.04.1991r. do 29/02.1996r. czyli wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Oraz świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 3.09.2004r. wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo (...) gdzie wskazano, że w okresie od 10.05.1978r. do 15.04.1991r. wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu gazowym, elektrycznym i atomowodorowym jako blacharz –spawacz /świadectwa pracy k. 17, k. 13, akt ZUS/.

Zaskarżoną decyzją organ emerytalny odmówił A. P. prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 965) z uwagi na brak wymaganego stażu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Odmawiając uznania do przedmiotowego stażu okresu zatrudnienia 01.02.1973 do 15.04.1991r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) pozwany ZUS poniósł, że w świadectwie pracy wpisane są różne stanowiska pracy tj.

- od 1.02.1973r. do 31.06.1975r. – uczeń;

- 1.09.1975r. do 21.04.1976r. – monter instalacji wentylacyjnej;

- 10.05.1978r. do 26.07.1981r. – blacharz – spawacz;

- 27.07.1981r. do 23.11.1981r – budowa eksportowa;

- 24.11.1981r. do 4.01.1985r.- blacharz –spawacz;

- 5.01.1985r. do 2.02.1986r. – budowa eksportowa;

- 3.02.1986r. do 15.04.1991r. – blacharz spawacz, które to stanowiska w ocenie organu rentowego nie są zgodne ze stanowiskami wymienionymi w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach tj. 1.02.1973r. do 15.04.1991r. – blacharz – spawacz. Ponadto Zakład Pracy nie powołał odpowiednich przepisów resortowych. Ponadto odmówiono wnioskodawcy zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu 16.04.1991r. do 29.02.1996r. w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w upadłości w Ł. jako spawacz (ślusarz) i spawacz (blacharz) z uwagi na niewskazanie przez pracodawcę przepisów resortowych.

/decyzja k. 9 akt ZUS/.

Wnioskodawca pracował w spornym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Uprawnienia do pracy spawalniczej posiada od 1 lutego 1975 roku. W spornych okresach wskazanych w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca pracował w brygadzie 5 osobowej i jako osoba, która najlepiej spawała w zasadzie wykonywał tylko prace spawalnicze. Jeden pracownik pracował na gilotynie, kto inny szykował różne elementy a wnioskodawca spawał. Spawane były przewody wentylacyjne, rury, podpory ślizgowe, kanały, kształtki, kominy, podesty, drabiny i inne przedmioty i konstrukcje stalowe. Co okresów pracy na budowach eksportowych wnioskodawca nie posiada świadków, którzy potwierdziliby charakter wykonywanej pracy.

/zeznania wnioskodawcy A. P. 00:33:08 – 00:40:18, zeznania świadków: J. W. 00:04:58 – 0:23:01 K. N. 00:23:21-00:31.30 na rozprawie z dnia 16 lutego 2022r. k.29-32 płyta CD k.33/

Dodatkowo potwierdzeniem wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez wnioskodawcę są ustalenia w sprawie VIII U 517/18 i wyrok z dnia 15 czerwca 2018 roku w tej sprawie przyznający W. W. prawo do emerytury wraz

z rekompensatą. W. W. pracował razem z wnioskodawcą na analogicznym stanowisku w (...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł.. Wnioskodawca A. P. zeznawał w tej sprawie jako świadek i Sad Okręgowy w Łodzi uwzględnił okres pracy na stanowisku ślusarz-spawacz. Organ rentowy nie składał apelacji w sprawie.

/akta VIII U 517/18 załączone do akt sprawy/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów zarówno w postaci dokumentów, w tym przede wszystkim w oparciu o świadectwa pracy jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy i zeznań świadków osób, którzy razem z wnioskodawcą pracowali w spornych okresach. Sąd ustalił w oparciu o te dowody jak i dowody z dokumentów w postaci świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach, że wnioskodawca niewątpliwie wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym co najmniej w okresach:

- 10.05.1978r. do 26.07.1981r. ;
- 24.11.1981r. do 4.01.1985r.;
- 3.02.1986r. do 15.04.1991r.;
- 16.04.1991r. do 29.02.1996r.- czyli łącznie 15 lat 3 miesiące i 25 dni.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy z 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2017r., poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie zaś z ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 w/w ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie, jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art.2 pkt 5 i art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Jak słusznie podkreśla się w literaturze przedmiotu, wykładnia art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o

emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1.01.1999 r., to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąc tym samym należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31.12.1998 r.

Analizując przesłanki, których spełnienie warunkuje prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy emerytalnej, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (M. Zieleniecki, Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX el.).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący się nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z art.32 ust.2 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1383) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art.32 ust.4 w/w ustawy stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 w/w rozporządzenia wynika zaś, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust.1 w/w rozporządzenia, za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

ZUS nie zaliczył A. P. żadnego okresu pracy w szczególnych w czasie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. do okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ świadectwo pracy z dnia 20 grudnia 1996r. roku wydane przez Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w upadłości w Ł. gdyż nie spełnia wymogów formalnych: nie zawiera powołania przepisów resortowych. Z tych samych względów ZUS nie zaliczył wnioskodawcy okresu wskazanego w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione w dniu 3 września 2004r. przez (...) Przedsiębiorstwo (...) ze świadectwa tego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza-spawacza. Zaliczenie pracy na takim stanowisku jako zatrudnienie w szczególnych warunkach może nastąpić tylko wówczas, gdy oba te stanowiska występują w tym samym dziale zarządzenia resortowego pod różnymi pozycjami. Jeżeli występują w odrębnych działach, to nie można przyjąć, że praca na nich w tym samym czasie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nabycia prawa do rekompensaty nie były kwestionowane przez organ rentowy.

W rozpoznawanej sprawie nie było wątpliwości, że wnioskodawca w spornych okresach był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz - spawacz w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w upadłości w Ł.

Jak stanowi art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 7 ww. ustawy za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wskazane odwołanie do art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pozwala na stosowanie omawianych przepisów łącznie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.) (vide art. 32 ust. 4).

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl §2 ust.2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja §2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778). Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 roku, II UKN 440/97, Lex 34199). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, stosownie do treści art.473§1 k.p.c., zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art.246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy z dokumentów wynika co innego. W orzecnictwie (wyroki Sądów Apelacyjnych: w S. z dnia 20 września 2012 roku, III AUa 374/12 Lex 1223476, w Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku, III AUa 1267/12 - Lex 1312036, w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku, III AUa 10430/12 - Lex 1314677) przyjmuje się, że „dowód tylko z zeznań świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza, gdy fakty wynikające z zeznań świadków nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej. Inaczej mówiąc moc dowodowa zeznań świadków, jest tak niska, że dowody z zeznań świadków nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Z tej zatem przyczyny na takich dowodach nie można oprzeć orzeczenia pozytywnego dla strony.” W tej kategorii spraw podkreśla się, że same

zeznania świadków czy ubezpieczonego, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą §2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art.32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art.245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków, zeznań wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji zatrudnienia wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, że wnioskodawca spełnił ostatnią sporną przesłankę posiadania co najmniej 15-letniego stażu pracy wykonywanej stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, gdyż konfrontacja treści świadectw pracy wystawionych przez wskazane wyżej zakłady pracy i zeznań świadków oraz zeznań wnioskodawcy świadczy o tym, że wnioskodawca stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. co najmniej 8 godzin dziennie wykonywał pracę spawacza która jest zaliczona do prac w warunkach szczególnych. Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wymienione w pkt 12 Działu XIV prace – prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomotowodorowym są pracami w szczególnych warunkach.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie ma wykaz zawarty w załączniku nr 1 do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1983r., Nr 3, poz. 6) – wykaz A, dział XIV, poz. 12 w pkt 1 - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym (pkt 1 – spawacz elektryczny i gazowy).

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, zeznaniom świadków co do czynności, których wykonywał A. P. a więc, że były to prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Odnośnie uznanego okresu pracy, jako pracy w warunkach szczególnych, należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede **wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy** (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10). **Fakt, że wnioskodawca formalnie miał powierzone stanowisko pracy, które nie zostało wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do odpowiedniego aktu resortowego nie ma znaczenia, jeżeli wykazano, że faktycznie świadczył on pracę** zaliczaną do wykonywanych w szczególnych warunkach na podstawie przepisów cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów oraz w/w zarządzenia resortowego Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Z uwagi na fakt, że brak możliwości potwierdzenia charakteru pracy wnioskodawcy na budowach eksportowych oraz przy przyjęciu, że jako uczeń nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy to i tak wymiar udowodnionych ponad wszelką wątpliwość prac w szczególnych warunkach tj. od 10.05.1978r. do 26.07.1981r. , 24.11.1981r. do 4.01.1985r., 3.02.1986r. do 15.04.1991r. - 16.04.1991r. do 29.02.1996r.- wynosi łącznie 15 lat 3 miesiące i 25 dni.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i w efekcie przyznał skarżącemu prawo do rekompensaty, o czym orzekł, jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS, jednocześnie wypożyczając akta emerytalne i zobowiązując do ich zwrotu w razie złożenia apelacji.